

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 21/05-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. januára 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Františka Zimu, bytom D. M., zastúpeného advokátkou JUDr. I. B., P., vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 23 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a porušenie čl. 1 ods. 2 a čl. 12 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky oznámením Krajskej prokuratúry v Trenčíne sp. zn. Kc 2071/04 z 9. novembra 2004 o odložení podnetu na podanie mimoriadneho dovolania a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Františka Zimu o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. januára 2005 doručená sťažnosť Františka Zimu, bytom D. M. 138 (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 23 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1

a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenie čl. 1 ods. 2 a čl. 12. ods. 1 a 4 ústavy oznámením Krajskej prokuratúry v Trenčíne (ďalej len „krajská prokuratúra“) sp. zn. Kc 2071/04 z 9. novembra 2004 o odložení podnetu na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 C 734/99 z 24. januára 2002 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 19 Co 494/02 z 22. apríla 2004.

Okrem vyslovenia porušenia označených základných práv a článkov ústavy požaduje sťažovateľ „*Rozhodnutie Krajskej prokuratúry sp. zn. Kc 2071/04-10 zo dňa 9. 11. 2004...*“ zrušiť a vrátiť jej vec na ďalšie konanie. Zároveň sa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 200 000 Sk.

Sťažovateľ uviedol, že 4. októbra 2004 podal Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) podnet, ktorým sa domáhal podania mimoriadneho dovolania a preskúmania zákonnosti označených rozsudkov všeobecných súdov. Jeho podanie bolo postúpené krajskej prokuratúre, ktorá o ňom rozhodla tak, že ho odložila.

Sťažovateľ poukázal na to, že v priebehu konania, ktoré predchádzalo vydaniu označených rozsudkov, boli na všeobecných súdoch oboch stupňov porušované jeho viaceré základné práva. Okrem iného tvrdil, že okresný súd nerozhodoval nezávislým a nestranným spôsobom, pretože do súdneho spisu boli bez jeho vedomia vykonávané zápisy označené ako „úradný záznam“, ktorými bol postavený do nepriaznivej situácie, a taktiež uviedol, že s jeho súdnym spisom sa manipulovalo. Krajská prokuratúra sa však týmito okolnosťami pri skúmaní podmienok podnetu na podanie mimoriadneho dovolania nezaoberala.

K porušeniu jeho základných práv došlo podľa sťažovateľa aj tým, „... že v priebehu konania sa vyskytli obdobia, kedy súd vôbec nekonal a táto nečinnosť súdu spôsobila prietahy v konaní, ktoré mali vplyv na celé konanie. Mám na mysli najmä obdobie od podania odvolania proti prvostupňovému rozsudku do predloženia spisu odvolaciemu súdu. V tomto období sa spis nachádzal na mne neznámom mieste. (...) Nečinnosťou súdu

bolo porušené moje právo na súdne konanie bez zbytočných prieťahov a predlžoval sa tak stav právnej neistoty (...).

Krajská prokuratúra však vo vyrozumení o vybavení podnetu sťažovateľovi oznámila, „... že príp. nečinnosť súdu v priebehu konania prokurátor nepreskúmava“. Sťažovateľ vznáša tiež výhrady voči tomu, ako krajská prokuratúra vyhodnotila procesné postupy okresného súdu pri vykonávaní dokazovania. V súvislosti s tým tvrdí, že „Prvostupňový súd vykonával dôkazy prostredníctvom dožiadaného súdu bez mojej prítomnosti, bez toho, aby ma o jednotlivých úkonoch informoval, na druhej strane mnou navrhované dôkazy bez odôvodnenia nevykonal“.

Podľa sťažovateľa „Krajská prokuratúra sa pri skúmaní podnetu na podanie mimoriadneho dovolania zamerala na spôsob nadobudnutia vlastníctva, avšak opomenula skúmať i priebeh celého konania a jednotlivé vady, ktoré som súdu prvého stupňa vyčítal“.

Ďalší dôvod na podanie sťažnosti ústavnému súdu vidí sťažovateľ v tom, že odvolací súd nepripustil proti svojmu rozhodnutiu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny, dovolanie. Nepripustením dovolania bola sťažovateľovi podľa jeho názoru odňatá „... možnosť domáhať sa ochrany svojho práva a zabezpečenie súladu právnych predpisov a ich výkladu so všeobecnými pravidlami medzinárodného práva a medzinárodných zmlúv“. Sťažovateľ pritom vyjadruje presvedčenie, že v jeho prípade ide o vec zásadného právneho významu.

II.

Ústavný súd každú sťažnosť predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťuje, či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Medzi takéto dôvody patrí oneskorené podanie a zjavná neopodstatnenosť sťažnosti.

Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd v súlade so svojou rozhodovacou činnosťou (I. ÚS 66/98, II. ÚS 201/03) takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Sťažnosť sťažovateľa smeruje proti označenému oznámeniu krajskej prokuratúry, ktorým malo dôjsť k porušeniu ním uvedených základných práv a článkov ústavy, a to z dôvodu, že krajská prokuratúra nevyhovela jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že na vyhovenie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania nie je právny nárok, t. j. právnickej osobe alebo fyzickej osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho akceptovanie a generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť.

Aj vo svojej rozhodovacej činnosti už ústavný súd vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03). Z toho dôvodu generálny prokurátor nemôže odložením podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, t. j. jeho neakceptovaním, spôsobiť porušenie základných práv sťažovateľa (napr. II. ÚS 14/04).

Rovnako stabilnou súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu je názor, že súčasťou žiadneho zo základných práv (podľa ústavy alebo medzinárodnej zmluvy) nie je aj povinnosť orgánu štátu podať mimoriadny opravný prostriedok na základe návrhu podnecovateľa (m. m. II. ÚS 168/03).

Predpoklady pre podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v ustanoveniach § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Z týchto ustanovení možno bez akýchkoľvek pochybností vyvodiť, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorého využitie patrí iba generálnemu prokurátorovi. Citovaná právna norma neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Voľná úvaha generálneho prokurátora o tom, či podá

alebo nepodá mimoriadne dovolanie, je vylúčená iba v prípade, že zistí, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú splnené.

V prípade podnetu na podanie mimoriadneho dovolania nemôže však ísť o právo sťažovateľa, ktorého využitie by bolo možné zahrnúť pod ustanovenie § 46 ods. 1 ústavy, podľa ktorého „Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky“.

V namietanom prípade krajská prokuratúra z poverenia generálneho prokurátora oznámila sťažovateľovi vyrozumiením sp. zn. Kc 2071/04 z 9. novembra 2004, že na základe jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania doručeného generálnej prokuratúre 4. novembra 2004 nebude podané mimoriadne dovolanie a náležite mu vysvetlila dôvody takéhoto postupu. Tým bol podľa názoru ústavného súdu podnet sťažovateľa riadne vybavený, čo v okolnostiach prípadu vylučuje akúkoľvek príčinnú súvislosť medzi postupom krajskej prokuratúry (poverenej generálnym prokurátorom) a namietaným porušením sťažovateľových práv, resp. zistenie takej možnosti porušenia jeho práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol ústavný súd posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Čo sa týka sťažovateľom namietaného porušenia základných práv upravených v čl. 20 ods. 1 a čl. 23 ods. 1 a 2 ústavy, ústavný súd navyše poznamenáva, že ich eventuálne porušenie nie je v žiadnej príčinnej súvislosti s realizáciou ústavných a zákonných právomocí prokurátora v súvislosti so skúmaním splnenia podmienok na podanie mimoriadneho dovolania, a preto nemôže dôjsť z jeho strany ani k ich porušeniu.

Z týchto dôvodov bol ústavný súd už po predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) nútený odmietnuť sťažnosť sťažovateľa proti oznámeniu krajskej prokuratúry sp. zn. Kc 2071/04 z 9. novembra 2004 pre zjavnú neopodstatnenosť.

Pokiaľ sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti (nie v jej petite, ktorým je podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde viazaný) namieta porušenie jeho označených základných práv aj postupom okresného súdu a krajského súdu, avšak rozhodnutia vo veci samej vo vzťahu k týmto orgánom verejnej moci sa nedomáhal, ústavný súd súc viazaný návrhom rozhodnutia sa sťažnosťou zaoberal iba v rozsahu, v akom predmet konania vymedzila právna zástupkyňa sťažovateľa v petite sťažnosti.

Ústavný súd napriek tomu upriamuje pozornosť na skutočnosť, že konanie v právnej veci sťažovateľa bolo podľa doložky právoplatnosti vyznačenej na k sťažnosti pripojenom rozhodnutí právoplatne skončené 26. mája 2004. Keďže sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 5. januára 2005 (na poštovú prepravu podaná 4. januára 2005), stalo sa tak po uplynutí dvojmesačnej lehoty od právoplatnosti sťažovateľom označených rozhodnutí (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Ústavný súd by preto bol nútený odmietnuť sťažnosť v tejto časti ako návrh podaný oneskorene tiež v prípade, že by sa sťažovateľ domáhal vyslovenia porušenia svojich práv postupom uvedených všeobecných súdov aj v petite sťažnosti.

Pre odmietnutie sťažnosti ako celku už ústavný súd nerozhodoval o ďalších návrhoch uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2005